

ning, maa være i længere Tid, vil blive det Grundlag, hvorpaa vort høiere Skolevæsen i en længere Mærække vil blive bygget. Denne Strid lader sig ikke undgaa til nogenfømhelst Tid, og paa den anden Side maa det vistnok indrømmes, at, naar man ikke faar Sagen bragt til Ende nu, vil man komme til i længere Tid at beholde en Tilstand, der, hvad jeg oftere har anført, og som jeg ogsaa maa slutte med idag, har to Misligheder: den ene ligger overfor dem, som have den Overbevisning, at der er Tryk paa mangfoldige Disciples hele Udvikling, grundet i, at man forlanger en Udvikling i alle de Sag, som der er Spørgsmaal om, i hele deres Omfang, — en Mislighed, hvorom der jo forresten, som det har vist sig, kan være forskellige Meninger, — og den anden den, at der vil hvide et Tryk paa hele vort høiere Skolevæsens Styrelse, saalænge disse Spørgsmaal endnu staa uafgjorte hen, efterat de engang have reist Hovedet, og efterat der fra flere forskellige Sider jo er stillet ganske anderledes vidtgaaende Forbringinger, end der her er Tale om. Noget, der let kan føre til, at man stadigt lader Sagen staa hen for at se, om der ikke skulde komme en Spvingning eller Vending, hvorved man kunde komme ind paa en hel anden Ordning. Det er jo muligt, at en saadan Vending kommer, men det vilde dog være temmelig unaturligt at lade Sagen staa hen i lang Tid ganske i den Stikkelse, hvort den nu befinder sig, uden at bringe den ind for Lovgivningsmagten, og ganske sikkert er det, at, hvor lang eller hvor kort Tid det end varer, vil det have en skadelig Indflydelse paa Skolens hele Stilling, at denne Uvisshed vedvarer. Dette er endnu et Moment, som maa komme i Betragtning ved Spørgsmaalet om, hvorvidt man nu skal gaa ind paa denne Sags Ordning. Har man en fuld og fast Forvisning om, at det er en urigtig Vej at betræde, stemmer man selvfølgelig mod Loven; har man derimod, jeg vil ikke sige den Overbevisning som Ministeriet, eller, for at tale om mig selv personligt, som jeg har og har havt gennem den lange Mærække, hvort jeg har beskæftiget mig med denne Sag, men den Overbevisning, hvortil det ærede 1ste Medlem for Kjøbenhavn (Madvig),

hvis Mening om disse Sager har en ganske anderledes Betydning end min, saavel som flere med ham, sluttede sig, maa man føle en stor Glæde, hvis det nu kunde lykkes at faa Sagen afgjort, hvorved Skolespørgsmaalet for en længere Tid vilde være skudt bort fra Lovgivningsmagtens Omraade, og derimod i No blive udviklet administrativt paa en Basis, der kan fremkalde Veltelse og Frigjørelse for Disciplene. Har man i saa Henseende Tvivl, bør man dog ogsaa gaa ind derpaa, idet man maa indrømme, at Situationen er en saadan, at det er usikkert at forsøge, om der ikke ad denne Vej kan staaes noget Godt. Har man derimod afgjort Visshed for, at det, hvorm her er Spørgsmaal, er urigtigt, ja, saa stemmer man mod Loven.

Da ikke flere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingen og man gik til Afstemning, hvorved Lovforslaget (se Tillæg C.)

vedt ogsaa med 43 Stemmer mod 4.

Formanden: Lovforslaget skal nu atter blive tilstillet Folkethingets Formand med Anmodning om paany at forelægge det der.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af: Forslag til Lov om Lønninger for de under Indenrigsministeriet hørende Embeds- og Bestillingsmænd med Undtagelse af selve Ministeriets Personale.

(Lovforslaget, som vedtaget i Folkethinget, findes i Tillæg C. Sp. 787—92, dets 3de Behandling dersteds i Folkethingets Tidende Sp. 6548 ff.)

Indenrigsministeren: Det vil uden Tvivl ikke være undgaaet de ærede Medlemmers Opmærksomhed ved at gennemlæse det foreliggende Lovforslag, at der deri er blevet optaget Bestemmelser, som ikke finde deres rette Plads i samme, ligesom det heller ikke vil være undgaaet deres Opmærksomhed, at det ikke er lykkedes mig at komme overens med det andet Thing om en saadan Affattelse af